

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๔๑/๒๕๕๔

จำเลยจ้างโจทก์ทำงานโดยไม่มีกำหนดระยะเวลาแน่นอนว่าสัญญาจะสิ้นสุดเมื่อใด เมื่อจำเลยบอกเลิกจ้างโจทก์ในวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ก่อนที่จะถึงกำหนดจ่ายค่าจ้างซึ่งกำหนดจ่ายทุกวันสิ้นเดือน คือวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ จะมีผลเป็นการเลิกสัญญาจ้างในวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันถึงกำหนดจ่ายค่าจ้างครวญถัดไปข้างหน้า แต่จำเลยบอกเลิกจ้างโจทก์โดยให้มีผลทันทีในวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ จำเลยจึงต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเท่ากับค่าจ้างที่โจทก์ควรได้ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๑ ซึ่งเท่ากับค่าจ้าง ๒ เดือน จำนวน ๔๗,๐๐๐ บาท ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๗ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๘๒ แม้โจทก์จะมีคำขอให้จำเลยจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้ามาเพียง ๔๖,๙๙๙ บาท ซึ่งต่ำกว่าสิทธิที่โจทก์ควรได้รับ เพราะการคำนวณผิดพลาด จึงเป็นเหตุสมควรที่ศาลแรงงานมีอำนาจพิพากษาเกินคำขอ ให้จำเลยจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าตามสิทธิที่โจทก์ควรได้รับ จำนวน ๔๗,๐๐๐ บาท เพื่อความเป็นธรรมตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๒ ซึ่งศาลแรงงานได้อ้างเหตุดังกล่าวไว้ในคำพิพากษาดำเนินแล้ว คำพิพากษาศาลแรงงานจึงชอบด้วยกฎหมาย